

ẤN TƯỢNG HÀ NỘI

Ấn tượng 1 : Ga Hàng Cỏ

Ra khỏi ga Hàng Cỏ, người tôi muốn rũ rời vì mười mấy tiếng đồng hồ ngồi trên tàu S1 và vì một đêm không thể nào ngủ được. Cuối cùng tôi cũng đến nơi, những ngôi nhà cao thấp, nằm chen chúc nhau một cách không thấm mỹ chút nào là những gì đập vào cặp mắt đang buồn ngủ của tôi đầu tiên. Đón tôi là anh Hai. Anh sống và làm việc ở một chi nhánh văn phòng công ty gần cuối đường Giải Phóng. Anh em chúng tôi gặp nhau, nói với nhau đủ thứ chuyện trên đời. Con mắt mỗi của tôi tan biến.

Ấn tượng 2 : Đường Thanh Niên và phố Hàng Tím

Tôi gọi điện cho Long và Chi báo cáo là tôi đã có mặt ở đất Hà Thành rồi. Ba mươi phút sau Long đến đường Giải Phóng, ăn mặc bảnh bao ra phết : áo sơ mi, quần jeans và giày cao cổ, suýt tí nữa thì tôi không nhận ra. Chi đến sau Long một chút, chi vẫn gầy và tóc còn ngắn ngắn. Long là một người bạn từ hồi cấp hai ở Huế, bây giờ là sinh viên năm cuối ở Đại học Xây dựng. Hồi còn học với nhau, chúng tôi không thân nhau, bây giờ thì khác rồi bởi vì chúng tôi là đồng hương. Còn Chi là bạn học với tôi ở Đại học, ra trường Chi ra Hà Nội để học việc ở một Công ty xuất nhập khẩu thiết bị giao thông vận tải. Tôi có mặt ở Hà Nội bởi vì tôi muốn xả hơi sau bốn năm Đại Học. Long rủ thêm mấy người bạn nữa, chúng tôi đi dạo qua các phố chính. Tôi thầm cảm ơn những người bạn đã nhiệt tình dẫn tôi đi chơi. Đi ngang qua mấy cái khách sạn vừa to, vừa cao, Long dặn tôi :

- Ê, đừng nhìn lên cao nhúc... đầu.

Tôi cười cười, nghĩ có lẽ người ta phải "nhúc đầu" lắm khi phải thanh toán chi phí, ăn ở cho những khách sạn như thế này, còn sinh viên mới ra trường như tôi còn lâu mới được "nhúc đầu".

Đi ngang qua Hồ Tây, tôi cứ ngỡ ngác nhìn những người khác phải đang tâm sự rất... tự nhiên Hà Nội.

Long lại dặn tôi :

- Ê, đừng nhìn chằm chằm nhúc... mắt.

Tôi lại cười cười hỏi :

- Phố này có phải là phố hàng... tím ?

Long phá ra cười :

- Kim hơi bị vui tính đó nghe. Đây là đường Cổ Ngự hay còn gọi là đường Thanh Niên, những người yêu nhau không thể không ghé qua con đường này một lần.

Tôi nhìn con đường ngăn đôi Hồ Tây và Hồ Trúc Bạch ngăn thôi nhưng rất trữ tình nhờ những người trẻ tuổi, những tầng cô thụ và những người không còn trẻ tuổi nữa đứng ở vỉa hè bán những nhánh hoa trắng.

Long trở vào những cái hoa nở búp như ngón tay hỏi tôi :

- Kim có biết hoa kia tên chi không ?

Tôi nói :

- Không biết.

Long lại hỏi :

- Kim có biết vì sao người ta bày hoa bán vào lúc hoàng hôn như thế này không ?

Tôi trả lời :

- Không biết.

Long lại hỏi tiếp, dường như không để ý đến vẻ sốt ruột của tôi.

- Kim có biết những hoa kia tên chi không ?

Tôi trả lời :

- Khiết... bông.

Long nói chưa biết hoa khiết bông là hoa gì. Tôi nói mai mốt về Huế tôi chỉ cho. Nhưng Chi đã kịp chồm qua hét to "Khiết bông tức là không biết". Long hiểu ra "mánh" của tôi nên cười nghiêng ngả.

Long nói đó là hoa ngọc lan, người ta không thể cắt nguyên cành ngọc lan xuống nên hái từng búp hoa xuống rồi gắn vào cành trúc đào. Trời càng về chiều hoa ngọc lan càng thơm và thanh niên đổ đến đường Thanh Niên càng đông.

Tôi gật gù, người Hà Nội chơi hoa thật công phu. Trong tưởng tượng của tôi, dọc con đường tình yêu này hẳn phải có nhiều hoa hồng lắm, hoá ra chỉ có rất một loại hoa ngọc lan. Hình như hoa ngọc lan tượng trưng cho những tình cảm tình khiết đầu đời giữa hai người khác phái ? Nếu có lúc nào đó bạn đến Hà Nội và bắt gặp những cô gái có nụ cười tươi và tay cầm một hay hai, ba cành ngọc lan thì chắc chín mươi chín phần trăm họ là những "cư dân" của phố hàng tím.

Ấn tượng 3 : Quán

Ở phố Vọng có rất nhiều quán cà phê, chúng tôi ghé vào Vọng quán. Đó là một quán không lớn nhưng được trang trí rất thẩm mỹ, có những khuôn mặt bằng thạch cao được gắn khắp nơi và một sân khấu nhỏ cho khách tự biểu diễn và một gã chơi keyboard. Quán đông nghẹt sinh viên và chật vật lắm chúng tôi mới kiếm được một chỗ. Chưa bao giờ tôi phải uống nước trong một không gian chật hẹp nhưng đầy chất sinh viên như vậy. Những tình khúc quen thuộc lần lượt được trình bày không mượt mà lắm nhưng thật dễ thương.

Long quảng cáo ở đây có nước Anh đào rất hấp dẫn chỉ dành riêng cho con gái. Cả tôi và Chi đều tò mò muốn thử loại nước mang tên loài hoa đặc trưng của Nhật Bản nên đã kêu hai cốc. Long điệu nghệ với ly cà phê đen hơi bị đầy. Nước Anh đào có màu nâu nhạt được đặt trong cốc thủy tinh nhỏ. Tôi nhấp ngụm đầu tiên nghe vị thơm nồng và cảm thấy dễ chịu, còn Chi thì nhăn nhó như bị kiến cắn. Nhưng lúc tôi uống cạn thì thấy khó chịu và mặt nóng bừng lên và Chi sắc mặt vẫn chưa được bình thường.

Long hỏi :

- Thế nào có hấp dẫn không ?

Tôi và Chi đều hét lên :

- Rượu Anh Đào ?

Long gật đầu "nhận tội". Đó là lần đầu tiên tôi uống rượu, hoá ra rượu cũng mang hương vị thật... khó quên. Ra khỏi phố Vọng, ruột gan đứa nào cũng cồn cào vì... đói, cả bọn kéo vào quán cơm ở ngoài có tấm bảng màu xanh ghi hàng chữ trắng "Quán bình dân - các món xào - bia hơi 1.000 đồng/cốc". Bữa cơm có nhiều món rất đặc biệt. Ăn món gà luộc chấm muối với lá chanh làm tôi nhớ câu "Con gà cục tác lá chanh", ăn món canh bí đao nấu với cua đồng cả tôi, Chi, Long đều truy tìm một chút thịt cua nhưng không thấy gì. Long cần nhẫn, bà chủ quán nói :

- Thông cảm, hôm nay không có cua.

Cả bọn đều buồn cười, tưởng tượng đã ăn hết mấy con cua rồi. Nhìn Long ăn món nhộng tấm chiên giòn thật ngon miệng, nhưng tôi không đụng đũa vì cứ nghĩ lúc còn sống, chúng như những con sâu bò lúc nhúc. Ồn ! Ra khỏi quán cơm bình dân, đứa nào cũng khát nước. Ở Hà Nội không có hàng quán nào phục vụ nước trà miễn phí sau lúc ăn hoặc uống như ở Huế. Nhưng cũng "nhờ" vậy nên cả bọn kéo nhau vào một quán cóc bên vỉa hè và uống nhân trần - một loại nước có màu đà sẫm và rất thơm. Ở Hà Nội đâu đâu cũng có quán cóc.

Những ngày sau đó tôi đã có dịp trèo lên tầng năm của cà phê Nhân uống một ly chanh đá cho mát mẻ, rồi trèo xuống tạt qua phố hàng... ốc ăn một lúc mấy đĩa cho mát... bụng rồi lại tạt qua hàng bánh gối ăn đến lúc cảm thấy mát... trời ông địa.

Những ngày sau nữa, Long bận đi thực tập, tôi và Chi đã được ăn món bún có những cọng bạc hà, rau kinh giới và những miếng thịt ba chỉ mà người ta gọi là bún bung. Đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu vì sao nó là bún bung mà không phải là một cái tên nào khác, tôi cứ âm ức mãi vì lúc đó quên hỏi bà chủ quán. Tôi và Chi đã "bị" ăn món bún chả dở nhất... thế giới, gồm một tô nước mắm chua ngọt đầy, vài miếng chả nướng cháy đen, một ít bún và rau sống và phải "méo mặt" trả mười ngàn đồng cho mỗi suất. Đúng là không có Long làm "thổ địa" thì đi đâu, ăn gì cũng gặp chút rắc rối.

Những ngày sau nữa, tôi đã có dịp cùng Long lên tầng cao nhất của một Cổ Ngư trà lâu hương mặt ra Hồ Tây nhấp nháy ánh đèn. Long giờ thực đơn và nhăn nhó :

- Lộn quán rồi.

Tôi nhìn những ngôi nhà lô xô dưới kia và mặt Hồ Tây đen thẫm, nói :

- Ở đây cũng trữ tình chán.

Tôi liếc qua thực đơn thấy có trà dâu, cúc trà, hồng trà... và không hiểu.

Long nói ở quán bên cạnh, thực đơn các thức uống mang tên những tình khúc của Trịnh Công Sơn như Diễm Xưa, Hạ Trắng, Dấu chân địa đàng, Quỳnh Hương...

Tôi gật gù, người Hà Nội uống nước thật tinh vi, vừa muốn nghe êm tai, vừa muốn uống ngon miệng.

- Bây giờ Kim muốn uống món nào ?

Tôi nói nhanh, tưởng tượng trước mặt mình là một cái thực đơn... trữ tình như Long nói :

- Môi hồng đào.

Cuối cùng chúng tôi có trà dâu. Trà dâu giúp tôi và Long nói đủ thứ chuyện của ngày xưa và bây giờ. Và tôi chợt buồn cười nhận ra chỉ có chúng tôi ngắm Hồ Tây cạnh những người đang bận ngắm nhau.